

Arrest

nr. 113 943 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bilal Town (district Jhelum, provincie Punjab). In 1997 bent u gehuwd met uw tweede vrouw. Zij was afkomstig van Mir Ali (Noord-Waziristan, FATA). U bent om die reden verhuisd naar Mir Ali en begon er een zaak.

De broer van uw vrouw was de journalist Hayatullah Khan. In december 2005 werd hij door de Taliban ontvoerd. In juni 2006 werd hij vermoord. Men vond zijn onthoofde lichaam ergens tussen Miran Shah en Mir Ali. Enkele jaren later zou zijn vrouw, een lerares, zelfmoord plegen.

U was vaak samen met Hayatullah Khan. Dit trok de aandacht van de Taliban, die na zijn dood geregeld naar uw winkel in Mir Ali kwamen. Zij verdachten u van spionage voor de autoriteiten. Zij vielen u lastig en namen dingen mee uit uw winkel.

In 2007 kwam uw echtgenote om bij een bomaanslag in Peshawar. In september 2009 heeft u, de problemen met de Taliban moe, uw winkel in Mir Ali gesloten. U keerde terug naar Jhelum. Ook daar zijn de Taliban u nog twee keer komen opzoeken. U betaalde hen een som geld en zij gingen weer weg. U vreesde meer problemen en vertrok met een vriend naar de bergen. Bij een aanval door de Taliban is uw vriend om het leven gekomen. Eigenlijk werd u gevisieerd. Na deze aanslagen verbleef u nog enkele maanden in Lahore en Rawalpindi. Uiteindelijk bent u met een smokkelaar uit Pakistan weggegaan. U nam een vliegtuig dat u naar een onbekend land bracht. Vervolgens nam u een tweede vlucht met onbekende bestemming.

Op 03/01/2013 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen met de Taliban vreest.

U bent niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw identiteit en uw asielmotieven. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit te tonen en zijn asielrelaas te staven. U verklaart dat de smokkelaar uw Pakistaanse identiteitskaart in beslag nam (CGVS, p.2). Waarom een smokkelaar dit zou doen of waarom u dit zou hebben toegestaan, is nog maar de vraag. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u geen ander bewijs voor uw identiteit kan voorleggen, vraagt u of er misschien aan uw Pakistaanse nationaliteit wordt getwijfeld (CGVS, p.9). Dergelijke houding is opmerkelijk voor iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt. Verwacht mag worden dat u, die intussen bijna zes maanden in België verblijft, al het nodige zou hebben gedaan om minstens uw identiteit te staven middels het voorleggen van stukken.

Verder dient te worden gewezen op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg en over het paspoort dat u daarbij zou hebben gebruikt. U stelt niet te weten of u eerst naar Bahrein of Qatar vloog (CGVS, p.2). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u het nog over de VAE (gehoorverslag DVZ, punt 36). Voorts beweert u niet te weten of de tweede vlucht u naar België bracht (CGVS, p.2). Over het paspoort zegt u slechts te denken dat het een Pakistaans paspoort was (CGVS, p.2). Evenmin schept u enige duidelijkheid omtrent het visum in het paspoort (CGVS, p.3). Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een luchthaven systematisch worden gevoerd, is dergelijke voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. U stelt telkens dat de smokkelaar het paspoort bijhield en aan de grenscontrole voorlegde. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont evenwel aan dat een niet-EU burger die landt in een luchthaven zoals die van Zaventem, zijn paspoort individueel en persoonlijk dient voor te leggen. Vervolgens wordt minstens onderzocht of het document geldig is, of de persoon op de foto overeenstemt met de persoon die zich aanbiedt en wordt gelet op mogelijke vervalsingen die in het paspoort werden aangebracht. De informatie toont bovendien aan dat iedereen die de grenscontrole voorbij moet aan deze individuele controle onderworpen wordt. Uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw reisweg en paspoort doen vermoeden dat u op volstrekt legale wijze en met een visum gereisd heeft.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat u de schoonbroer van de journalist Hayatullah Khan was. Immers, op tal van punten blijken uw verklaringen over deze man in tegenstrijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Op de vraag voor welke krant of agentschap Hayatullah Khan werkte, antwoordt u dat hij journalist in Peshawar was en dat hij niet voor een specifiek kanaal of medium werkte (CGVS, p.5). De info stelt dat hij werkte voor het Europese persagentschap en voor de Pakistaanse krant Ausaf. U ontkent dat Hayatullah Khan voor een krant werkte (CGVS, p.5). Als u verder gevraagd wordt hoe hij om het leven gebracht werd, stelt u dat Hayatullah Khan werd mishandeld en onthoofd (CGVS, p.6). De informatie geeft evenwel aan dat hij met vijf kogels, waarvan enkele in het hoofd, werd gedood. Van een onthoofding was geen sprake. Voorts verklaart u dat zijn lichaam nabij uw dorp Mir Ali werd gevonden (CGVS, p.5) of ergens tussen Mir Ali en Miran Shah (CGVS, p.5). De bronnen tonen aan dat zijn lichaam gedumpt werd in het centrum van Miran Shah, de belangrijkste stad van de regio waar u zou hebben gewoond. Verder stelt u dat

de Taliban uw schoonbroer zouden hebben ontvoerd en gedood (CGVS, p.4). Dit is opnieuw in strijd met de info in de op het Commissariaat-generaal aanwezige bronnen. Deze tonen aan dat de familie van Hayatullah Khan er van uit gaat dat niet de Taliban voor zijn dood moeten worden verantwoordelijk gehouden, maar dat alles er op wijst dat de Pakistaanse inlichtingendienst ISI de moord heeft gepleegd. Voor zijn verdwijning achtte Hayatullah Khan het al mogelijk dat de overheidsdiensten hem zouden ontvoeren en doden. De familie ontving zelfs een brief van de Taliban waarin zij formeel ontkenden ook maar iets met de ontvoering en de dood van Hayatullah Khan te maken te hebben. Dat u er ondanks alles toch van uit gaat dat de Taliban Hayatullah Khan ontvoerd hebben, is dan ook zeer opmerkelijk. Over de omstandigheden waarin hij verdween, weet u zeer weinig. De informatie toont aan dat algemeen wordt aangenomen dat Hayatullah uit de weg diende te worden geruimd omdat hij in een artikel gevoelige informatie publiceerde. Van deze zaak, waarbij Hayatullah Khan aantoonde dat een Amerikaans projectiel een Egyptisch al-Qaeda strijder in de regio om het leven bracht, weet u niets af (CGVS, p.6). Dit is zeer opmerkelijk. Door zijn berichtgeving over deze zaak toonde Hayatullah Khan aan dat de Pakistaanse autoriteiten logen over de werkelijke omstandigheden waarin deze man om het leven kwam. Net het feit dat uw beweerde schoonbroer hier objectief over berichtte, zou de woede van de autoriteiten hebben gewekt. Geconfronteerd met de naam van de gedode al-Qaeda militant, Hamza Rabia, denkt u overigens dat Rabia de dochter van Hayatullah Khan is (CGVS, p.8).

Verder toont de informatie aan dat er na de dood van uw beweerde schoonbroer protesten waren in Bajaur Agency, waar achthonderd mensen op straat kwamen, en in Islamabad, waar journalisten protesteerden. Hiervan blijkt u in het geheel niet op de hoogte (CGVS, p.6). Evenmin blijkt u te weten of er organisaties waren die ijverden voor een degelijk onderzoek naar de moord op Hayatullah Khan (CGVS, p.6). Mocht u werkelijk familie van de man zijn geweest, dan zou u ongetwijfeld meer weten over dergelijke zaken. Uit de informatie blijkt duidelijk dat talloze organisaties hebben gepleit voor een onafhankelijk en eerlijk onderzoek naar deze moord. Ook het feit dat u niets af weet van eerdere problemen die Hayatullah Khan met de autoriteiten had (CGVS, p.6,7) toont aan dat u nooit familie was van deze man. Zo werd hij enkele weken voor zijn ontvoering nog gewaarschuwd door de veiligheidsdiensten. In 2001 dreigde de overheid hem al te arresteren. Enkele jaren voor zijn verdwijning zat hij in de politiecel omdat men hem ervan verdacht een informant van de Amerikanen te zijn. Zelfs door de Amerikanen werd hij ooit gearresteerd en enkele dagen in Bagram (Afghanistan) opgesloten. Het is opmerkelijk dat u, die vaak met Hayatullah Khan samen zou zijn geweest (CGVS, p.7), niet op de hoogte bent van deze eerdere problemen.

Ook uw verklaringen over het gezin en de familie van Hayatullah Khan stroken niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo meent u dat de vrouw van Hayatullah Khan Shamroona heette (CGVS, p.6), terwijl alle bronnen aangeven dat haar naam Mehrunisa luidde. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat vrouwen in tribale gebieden zich afschermen, dat u de vrouw nooit goed gezien hebt en dat zij een sluier droeg (CGVS, p.6). Dergelijke argumentatie is naast de kwestie. Voorts verklaart u dat zij enkele jaren na zijn dood zelfmoord pleegde. Zij zou haar man hebben gemist (CGVS, p.4). In werkelijkheid werd zij bij een aanslag om het leven gebracht. Dat zij zich in haar huis zou hebben opgeblazen, zoals u suggereert (u stelt dat mensen in die tribale gebieden nu eenmaal bommen in huis hebben, CGVS, p.5), is absurd. Ook de aanslag tegen deze vrouw wordt door de familie toegeschreven aan de Pakistaanse inlichtingendiensten. Zij liet vijf kinderen na, meer bepaald drie meisjes en twee jongens. Zelf denkt u dat Hayatullah Khan en zijn vrouw maar vier kinderen hadden. U noemt vervolgens de namen van deze kinderen (CGVS, p.5) maar als u wordt geconfronteerd met het de naam Fareshta Khan (een van de dochters), zegt u dat dit misschien de zoon was. Vervolgens stelt u dat het een dochter van Hayatullah moet zijn. Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u deze naam niet noemde, antwoordt u plots dat u enkel de roepnamen (en niet de echte namen) van deze kinderen kent (CGVS, p.6). Het is zeer merkwaardig dat u de namen van de kinderen, die uw neven en nichten zouden zijn, niet kent. Voorts beweert u dat Hayatullah Khan twee broers had. Echter, van één van hen blijkt u zich de naam niet te herinneren (CGVS, p.6). Nog uit de informatie blijkt dat Hayatullah Khan een jongere broer, Bashir Khan genaamd, had. Deze zesjarige jongen werd enkele maanden na de moord op Hayatullah Khan eveneens vermoord toen hij op weg was naar school. Ook dit is een u onbekend gegeven (CGVS, p.6).

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u in tegenstelling tot wat u beweert geen familie van Hayatullah Khan was. Bijgevolg kan aan uw problemen die u ten gevolge uw familieband met Hayatullah Khan zou hebben gekend (CGVS, p.7), geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien dient te worden gewezen op een belangrijke tegenstrijd in uw verklaringen. Hoewel u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat u de regio Mir Ali in 2011 verliet (DVZ, punt 5), verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat u al in september 2009 uw zaak sloot en naar Jhelum terugkeerde (CGVS, p.7). Dit is opmerkelijk. U beweert voorts dat u gehuwd was met een vrouw van Afghaanse origine maar u stelt dat zij in 2007 of in 2008 om het leven kwam bij

een bomaanslag in Peshawar (CGVS, p.8). U legt geen enkel bewijs voor uw huwelijk met deze vrouw of voor haar overlijden neer. Evenmin slaagt u er in ook maar iets over deze bomaanslag te vertellen. U zegt dat u er niet meer over weet (CGVS, p.8), wat opnieuw merkwaardig mag worden genoemd. De vaststelling dat u ongelooftwaardige verklaringen aflegt over uw familieband met Hayatullah Khan, uw huwelijk met diens zus en het tijdstip waarop u Mir Ali zou hebben verlaten, toont aan dat het niet geloofwaardig is dat u ooit in Mir Ali gewoond heeft. Dat u de taal die in die regio gesproken wordt, met name het Pashtou, na uw beweerde jarenlange verblijf in de regio slechts een klein beetje kan spreken en begrijpen (CGVS, p.3), is daarvan alleen maar de bevestiging.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de vaststelling dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegewezen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio maar uit de provincie Punjab afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen dan wel de beslissing te willen vernietigen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter, § 1 evenals de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 4 lid 1 en 2 van rl 2004/83/EG, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een kopie bij van zijn Belgisch attest van immatriculatie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker verklaarde dat de smokkelaar zijn Pakistaanse identiteitskaart in beslag nam. Nog daargelaten de vraag waarom een smokkelaar dit zou doen of waarom verzoeker dit zou hebben toegestaan ontslaat de enkele omstandigheid dat hij zijn identiteitskaart heeft afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg, verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg; hij toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig naar België gereisd te zijn waardoor hij in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar hij in België is aangekomen. Verzoeker diende in redelijkheid het belang van al deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Verzoeker voldoet derhalve evenmin aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Voor iedere vorm van internationale bescherming, is de verzoeker gehouden tot de plicht tot medewerking. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer de verklaringen van verzoeker en al zijn documenten alsook die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker geeft geen enkele aannemelijke verklaring waarom hij tot op heden niet in staat blijkt te zijn ook maar enig begin van bewijs neer te leggen van zijn identiteit of nationaliteit.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar een kopie van zijn attest van immatriculatie, doch dit document vermeldt op zijn eerste pagina uitdrukkelijk dat dit attest geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs is, en dat het vergezeld moet gaan van een identiteitsdocument waarvan de belanghebbende houder is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt familie te zijn van de vermoorde journalist Hayatullah Khan, noch dat hij ooit in de regio Mir Ali zou hebben gewoond. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich voor bovenvermelde motieven baseert duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo zijn verzoekers verklaringen omtrent de werkzaamheden van de journalist, omtrent de plaats, de wijze waarop en door wie hij vermoord werd evenals de beweerdde samenstelling van diens gezin in flagrante tegenspraak met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De foutieve kennis van verzoeker over de vermoorde journalist Hayatullah Khan is dermate frappant dat het uitgesloten is dat verzoeker de schoonbroer zou zijn van voornoemde journalist. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van slechts één van de vele vaststellingen die de commissaris-generaal ter zake maakte. Verzoeker stelt dat er "twijfel" is over de auteur van de moordaanslag, doch dit blijkt niet uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat verzoeker onmogelijk de schoonbroer kan zijn van de vermoorde journalist Hayatullah Khan betreft de kern van het asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnd wordt. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Voormelde artikelen worden inhoudelijk gedekt door de subsidiaire bescherming zoals vervat in artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er bevinden zich verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat er zich heden in verzoekers beweerd regio van herkomst, de Punjab, een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER